

متن پرسش

سلام استاد! در خصوص روزی فراوان که خداوند عنایت می‌فرماید و روزی که انسان بایست خودش بدست آورد دچار عدم تفکیک شده ام! مثلاً هر موقع به توانایی‌های خود نگاه می‌کنم در میابم که توان کسب دارم اما موانع این زیادت، عموماً مسائل فقهی و اعتقادی و حلال و حرام است، از طرفی تا قبل از آشنایی با اینچنین مسائل اعتقادی با خانواده‌ای وصلت نموده‌ام که خانواده دور اطرافیان همگی زندگی‌های مادی خوبی دارند، و فرق زندگی که من برای خانمم و بچه‌ها ساخته‌ام با ایشان زیاد است، و علیرغم رضایت خودم گمان می‌کنم ایشان (خانمم) اذیت می‌شود هرچند که مناعت طبع دارد و به بیان نمی‌آورد ولی من متوجه این عدم رضایت او می‌شوم و من هم به طبع اذیت می‌شوم! حس می‌کنم در این یک نقطه از زندگی‌ام سخت نفوذ پذیر افکار مقایسه‌ای و شاید شیطانی‌ام! استاد عزیز بنظر حضرتعالی چرا من دچار این عدم رضایت‌ام، گیر کارم را نمی‌توانم پیدا کنم! والا در تنهایی خودم و در مورد خودم، مصداق بیت «خُنْکَ آن کس که چو ماشد / همه تسلیم و رضا شد» است، من در خصوص رابطه با خانمم عرض کردم مطالب فوق را!!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ای کاش همه ما برایمان پیش می‌آمد تا این نکته مهم را در زندگی خود روشن کنیم که پروردگار ما نسبت به آنچه ما را حقیقت کفایت می‌کند؛ رها نخواهد کرد. و بقیه امور، امری است که توهمات برای ما آن‌ها را جدی می‌کند تا ما را در بستری که خداوند برایمان تقدیر کرده، خارج کند و زیبایی حقیقی زندگی را از ما بگیرند. آیا این نکته و قصه را، شوربختانه در زندگی مردم ملاحظه نمی‌کنیم؟ در کتاب «جایگاه رزق در هستی» تلاش شده تا این امر تبیین شود. آری! ما باید بین طلب رزق که یک نوع هویت‌بخشی به خودمان است؛ و حرص که بیشتر داشتن دنیا است و جوابگویی به توهمات می‌باشد، تفکیک کنیم. موفق باشید